

[Ole Bernt Henriksen]

er en del priser for fred og da også for litteratur og videnskab, burde være nogle priser, der kunne gå til forfattere i de små europæiske lande og navnlig dem fra de små sprogområder. De har meget svært ved at klare sig, de har meget svært ved at leve af deres forfatterskab. Det er utrolig meget vanskeligere at være digter og forfatter i et lille sprogområde som Danmark, end det er i et stort sprogområde som navnlig det engelske, men også til en vis grad det franske, det tyske og det spanske.

Vi tror altså ikke, at man kan forhindre de store sprogområder i at udnytte deres naturlige fordele, men det var nok værdt at overveje, om EF eller andre fora med beskedne midler kunne forstørre det indre markeds perspektiver en kende på det kulturelle område.

Jeg skal slutte med at minde om, at vi for nogle år siden gav NATO en politisk dimension. Det kunne være, at vi skulle give EF en kulturel dimension, og jeg kan egentlig ikke se, at vi ikke kunne anvende de samme grundprincipper på begge, idet jeg skal erkende, at de måske kunne flyde sammen i noget, der, som fru Birte Weiss var inde på det, kunne ligne Eur-ka.

Ingerlise Koefoed (SF):

Er kulturen national, eller er den et EF-anliggende? Sådan lyder en meget enkelt formuleret overskrift i EF-Avisen fra den 13. februar i år, og for os i SF er svaret på det spørgsmål næsten lige så enkelt. Kulturen er ikke national, men kulturen er heller ikke et EF-anliggende. Kulturen i de enkelte lande – her forstået både som de kulturpolitiske aktiviteter, uddannelserne, formidlingen af kultur og uddannelse og forskningen – har naturligvis rod i noget, der har med den enkelte nation, med dens historie og dens udvikling, at gøre.

Men ingen kultur har gennem årene udviklet sig i en national rugekasse. Indvandring og udvandring, musik og bøger fra andre lande, rejser, teater, studier i andre landes kultur osv. osv., alt det har været med til at præge den såkaldte nationale bevidsthed, og det har været både nyttigt og udviklende. Selvfølgelig har der blandt mennesker med et konserverende gemyt været folk, der har været meget bange, når nye tanker og nye udtryksformer har provokeret de værdier, som de havde regnet som uforanderlige og urørlige nationale klenodier. Men som ti-

den er gået, har man selvfølgelig taget disse ændringer til sig som en del af noget nationalt uden at tænke på, hvor de egentlig er kommet fra.

I SF ønsker vi at stille os meget åbent over for andre kulturudtryk og nye udviklinger. Vi vil ikke leve i et lukket samfund med en selvghed og en selvtilfredshed, der ender i stagnation, men vi vil heller ikke være lukket inde i en anden kulturenklave, selv om den på landkortet er større end vores egen.

Vi ønsker et bredt kulturelt samarbejde mellem Norden, Danmark, EF og de europæiske lande uden for EF, og som baggrund for det samarbejde ønsker vi, at de kulturpolitiske områder herhjemme skal have en anderledes høj prioritet, end de har i dag. Vi ønsker, at vi ikke sådan ganske automatisk gang på gang skal udtale, at når der skal spares på de andre områder, skal der selvfølgelig også spares på kulturen. Vi ønsker en kulturpolitik, der fremmer kreativiteten og uddyber vores viden, sådan at vi kreative og vidende kan træde ind i det samarbejde, give noget og modtage noget dér, hvor vi kommer, og have et godt grundlag at bearbejde det, vi modtager, på.

Vi har selvfølgelig i SF med interesse læst bulletinen fra EF fra 1987; den hedder »Fremstød på det kulturelle område i Det Europæiske Fællesskab«.

Vi har også noteret os, at formålet med EF-fremstødet på dette område er ganske klart og ærligt udtrykt. Der står, at følelsen af at tilhøre den europæiske kultur er en af betingelserne for den solidaritet, som er nødvendig for etablering af det store marked. Det er nødvendigt, for at det store marked kan få den nødvendige støtte fra borgerne inden for EF-området.

Der er udtalte og klare økonomiske interesser i EF's udvikling af den såkaldte europæiske bevidsthed, forstået som EF-bevidstheden, og der er klare interesser i at kunne konkurrere kulturelt og især økonomisk med den teknologiske udvikling, der sker inden for f.eks. informations- og kommunikationsteknologien i USA og Japan. Men det skal da ikke nægtes, at nogle af de ideer, som ligger i programmet, akkurat lige så godt og for os uden tvivl meget bedre kunne udvikles i et bredt nordisk-dansk-europæisk samarbejde.

Man taler f.eks. om skabelsen af et europæisk kulturområde, som om Europa kun var EF.